

Capitolul 1

Darryl Anka
Bashar

Dacă acum vreo zece ani mi-ar fi spus cineva că aveam să fac un documentar despre *channeling*, i-aș fi sugerat că nu era în toate mințile.

Ca jurnalist cu experiență, purtam neîncetat mantia cenușie a scepticismului, iar despre *channeling* nu știam mare lucru. Dacă cineva mi-ar fi cerut, în mod expres, să-mi exprim o opinie în privința lui, i-aș fi spus că *channeling* –ul era doar o aiureală.

Dar, cum nu știi niciodată unde te duce viața, am ajuns, totuși, să fac un documentar despre *channeling*, intitulat *Tuning in: Spirit Channelers in America (Mesaje din alte dimensiuni ale Universului primite de persoane din America)*. Și da, am ajuns să cred că acest fenomen – inteligențe superioare care vorbesc prin intermediul oamenilor – este real și se produce din ce în ce mai des, pe tot globul.

Veți zice că mi s-a spălat creierul, că nu sunt decât un alt rătăcit, aflat în derivă, care încearcă, în disperare, să se agațe de orice prostie care îi apare în față. V-ați înșela. Și asta deoarece, cu ajutorul informațiilor primite de la spirite, *mi-am găsit* calea. Întrebări care m-au obsedat mare parte din viață, cele mari – „De ce mă aflu aici?”, „Cine sunt?” – și-au găsit

răspunsurile, în minunate și satisfăcătoare feluri.

Cred acum, cu convingere, că supranaturalul nu este decât naturalul neînțeles încă. Nu sunt om de știință și nu vă pot explica, din punctul de vedere al mecanicii cuantice, modul complex prin care un spirit poate vorbi, prin intermediul unui receptor biologic numit om. În esență, este vorba despre un transfer de energie între o entitate non-fizică și o persoană care intră în stare de transă, rezultatul fiind crearea unei contopiri, care face comunicarea posibilă.

Dar de ce se întâmplă aceasta? Pentru că, de-a lungul timpului, omenirea a cerut ajutor și călăuzire, iar acum ea a intrat într-o etapă pe care unii o numesc „Marea Schimbare în Conștiință”. Suntem în plin proces de derulare a unei revoluții tăcute a conștiinței și, o parte din ea constă în transmiterea mai multor informații prin *channeling*. Evoluăm rapid și spiritele ne vin în ajutor, oferindu-ne îndrumare, sfaturi și iubire necondiționată, dintr-o perspectivă mai largă. Nici că putea pica mai bine: economia, altădată robustă, este acum anemică și mulți oameni sunt oprimați, derutați și speriați.

Kryon, un înalt maestru spiritual neîntrupat, care vorbește prin intermediul lui Lee Carroll, este foarte conștient de scepticismul cu care este privit *channeling*-ul. „Mulți oameni”, mi-a zis el, „spun că este imposibil, că nu are cum să se întâmple. Dar, este bine să știți un lucru: toate textele spirituale pe care le prețuiți atât de mult v-au fost transmise prin *channeling*. Este o formă străveche și sacră de comunicare, pe care v-o punem, din nou, la dispoziție. Dacă ești deschis la minte și la inimă în privința acestui fenomen, poate că vei avea ceva de câștigat de aici, dragă ființă umană.”

Nu exagerez dacă spun că mesajele primite de la spirite mi-au salvat viața. Poate că vă sună hiperbolic, dar acum zece ani eram un adevărat Hamlet, profund nefericit și cufundat până la gât într-o lentă răstignire a spiritului. Sfâșiat de îndoieli

și disperare, beam prea mult și mă bucuram prea puțin. Eram în proces de divorț de viața însăși și, ca să fiu absolut sincer, nu mă mai vedeam zăbovind prea mult pe această planetă prăfuită. Nu aveam bani, nu aveam o iubită, fusesem evacuat din apartamentul meu din Los Angeles, iar cariera de scenarist era doar o speranță ce se năruise înainte de a fi apucat să vadă luminile rampei.

Nu îmi pusesem încă lațul de gât, dar eram deznădăjduit și neconsolat. Nu mai vedeam rostul unei existențe care îmi aducea numai suferință și nefericire. Doctorul îmi prescrisese chiar antidepressive. Degeaba. Nu au avut niciun efect.

Într-o sâmbătă după-amiază, beam bere pe treptele din spatele blocului, întrebându-mă cum avea să fie viața de om fără adăpost, căci urma să fiu evacuat în câteva zile. Deodată, o pasăre a poposit pe o sârmă chiar în fața mea, la câțiva metri depărtare.

Nu era un porumbel spălat, de oraș, ci, mai degrabă, o pasăre frumoasă, cu penaj alb strălucitor. Ochii ni s-au întâlnit și ne-am uitat unul la altul preț de un minut. M-am simțit cuprins de un val de bine. În acel moment, am știut că nu eram singur în univers, că, orice s-ar fi întâmplat, eu aș fi fost bine. Apoi, pasărea a fâlfâit din aripi și și-a luat zborul, dispărând curând în smogul din Los Angeles.

Nu fusese tocmai un rug în flăcări, dar fusese, oare, un semn? Am ajuns să cred că da. Chiar în ziua imediat următoare, într-o librărie, am dat peste cărțile *Conversații cu Dumnezeu** și am devorat două chiar acolo, așezat pe o canapea, la *Barnes & Noble*. Spusele divinității, transmise prin intermediul lui Neale Donald Walsch, m-au fascinat. Răspunsurile - adevărate și convingătoare - conținute în paginile acestor cărți au fost ca apa rece pentru călătorul care tocmai străbătuse Valea Morții,

* Publicate de Editura For You.

astâmpărându-mi setea enormă. Mi-am dat seama că nu aveam bani nici cât să-mi cumpăr cărțile, așa că am stat acolo și am citit, uitând de timp. Când nu am mai putut ignora foamea, mi-am ridicat ochii și am descoperit că trecuseră patru ore.

M-am dus acasă, am intrat pe internet și m-am apucat să caut alte materiale transmise prin *channeling* și am găsit o mulțime. Cu unele nu am rezonat și le-am abandonat. Am găsit și câteva site-uri în care escrocheria pretențiilor paranormali sărea în ochi, așa că le-am eliminat și pe acelea.

Singurele criterii în baza cărora am continuat să citesc informațiile furnizate de un medium sau altul erau să aibă sens și să mă facă să *simt* adevărul... în inimă, în vintre, în măduvă. Am revenit la materialele de acest fel iar și iar, descoperind că, pe lângă răspunsurile la întrebările despre viață, Dumnezeu, existență, ele îmi ofereau și inspirație și mângâiere. Erau un adevărat balsam pentru suflet.

Totuși, eram, la urma urmei, un jurnalist, un sceptic de profesie. Așa că nu le-am spus prietenilor nimic despre *channeling*. Pe deasupra, mai eram crescut și în religia catolică, așa că nu i-am divulgat nimic nici familiei. Nu pentru că mi-ar fi fost realmente frică de reacția cuiva, dar nu voiam să fiu privit ca un ciudat. Nu voiam bătaie de cap și nu aveam chef de dat explicații; pur și simplu nu vedeam de ce ar fi fost nevoie să informez pe cineva.

Familia și prietenii au observat, totuși, că se petrecea ceva cu mine. „Pari mai liniștit, mai fericit”, remarcă ei adesea. „Whisky de bună calitate”, le răspundeam în glumă.

În fine, după aproape un deceniu de cercetări, m-a trăsnit un gând: să fac un documentar despre *channeling*. Habar n-aveam de unde îmi venise ideea și am încercat să o ignor, părându-mi-se nepotrivită.

Dar ea s-a încăpățânat să-mi stăruie în minte, asemenea

unei muște săcăitoare. Dacă era să fac un film, mi-am zis, puteam să-mi iau adio de la reputația de „jurnalist serios”. La drept vorbind, nu ar fi fost cea mai mare pierdere – nu lăsasem urme prea adânci în domeniu. Am întors ideea pe toate părțile, am lăsat-o să se coacă, până când, într-o bună zi, m-am trezit cu hotărârea luată. Fără a-mi putea explica de ce, am știut, pur și simplu, că venise momentul să fac filmul.

Dacă eu fusesem influențat atât de benefic de mesaje profunde transmise prin intermediul *channeling*-ului, cu siguranță că și alții ar fi avut de câștigat. Am făcut proverbiala schimbare de profesie de credință, am scotocit în conturi după puținii bani pe care îi mai aveam, mi-am schimbat mașina bună pe o rablă, am vândut câteva monede de aur și am lichidat tot ce se putea lichida.

Rescrisesem câteva scenarii pentru Hollywood, așa că aveam ceva prieteni și conexiuni în industria cinematografică, oameni despre care credeam că s-ar fi putut înhăma alături de mine la acest drum. Dar reacțiile lor au fost identice și unilaterale... un film despre *channeling*? *Ești nebun?*

Poate că eram, dar hotărârea mea era luată și nu aveam de gând să dau înapoi. Am dat un anunț pe *Craigslist*, în căutarea un partener care, în mod ideal, ar fi avut camere de filmat, echipamente audio, lumini profesionale și ar fi știut să editeze. Am primit vreo 20 de răspunsuri, am selectat câteva și am început să mă întâlnesc cu candidații. Ca un făcut, primii trei nu m-au încântat deloc.

Dar când, într-o duminică după-amiază, m-am întâlnit cu al patrulea, la un hamburger în Santa Clarita, California, am știut că eram compatibili. Era un tânăr regizor canadian pe nume Matthiew Klinck. Se crease o chimie între noi și după numai câteva minute, trăncăneam ca doi prieteni. Mai târziu, avea să-mi spună: „Am simțit din prima clipă că eram pe aceeași lungime de undă, de parcă ne-am fi cunoscut de o

grămadă de timp. Dar când ai început să-mi vorbești despre *channeling*, trebuie să recunosc că mi-a venit în minte Whoopi Goldberg, cu rolul din *Fantoma mea iubită*. Dar erai atât de înflăcărat de această noțiune și explicai totul atât de bine, încât chiar m-ai făcut curios.”

Până să vină desertul, îi prezentasem deja lui Matt un contract simplu de parteneriat pentru acest proiect, pe care, spre propria lui surprindere, l-a semnat fără să mai stea pe gânduri.

„Fără evaluarea riscurilor, fără cercetarea subiectului, fără cercetarea pieței, fără plan de afaceri”, își amintește el acum, râzând. „M-am bazat, practic, pe entuziasmul tău și pe sentimentul puternic că trebuia să mă implic în acest proiect. Mi-ai spus că aranjaseși deja interviurile cu trei persoane care făceau *channeling* și că erai în negocieri cu alte trei. Nu te cunoșteam. N-aveam de unde ști dacă spuneai adevărul.”

Așadar, lui i-a plăcut entuziasmul meu privind proiectul, iar mie mi-a plăcut energia lui, faptul că avea cea mai mare parte din echipamentul necesar, că era deschis față de fenomenul *channeling*-ului și că era nou în Los Angeles și încă nu avusese timp să se blazeze. Am pecetluit înțelegerea cu o strângere de mână și peste numai o săptămână ne găseam în locuința modestă a lui Darryl Anka, de pe o stradă străjuită de arbori, din San Fernando Valley.

Anka este un bărbat masiv, cu voce blândă și cu un chip rotund și liniștit, care nu-și arată cei 58 de ani. Transmite, încă din 1983, mesajele lui Bashar, un extraterestru aflat la 300 de ani în viitorul nostru. Știu că sună a roman SF, dar Bashar s-a întors în timp pentru a ajuta Pământul în aceste vremuri de tranziție, iar Darryl îl consideră un aspect al sinelui său viitor, asemenea unui stră-stră-stră-strănepot galactic.

În lumina blândă a soarelui de noiembrie, care se revărsa în cameră în nuanțe delicate de culoarea piersicii, în

acea zi de toamnă târzie, Darryl ne-a explicat că era absolut conștient de faptul că unora le era greu să creadă că prin gura lui vorbea un „extraterestru”.

„Întotdeauna le spun oamenilor clar că nu trebuie să creadă neapărat că Bashar este un extraterestru care comunică telepatic cu mine. Dacă preferă să creadă că vorbele vin dintr-o altă parte a propriei mele conștiințe, nu am nimic împotriva. Eu nu am cum să dovedesc existența lui Bashar. Cel mai important lucru este că informația, de oriunde ar veni, a schimbat multe vieți, inclusiv pe a mea.”

Și pe a mea. Dădusem întâmplător de Darryl, cu vreo șapte ani înainte, și rezonasem imediat și profund cu mesajele lui Bashar. Până să mă hotărâsc să fac filmul, ascultasem deja, online sau de pe CD-uri, multe ore de *channeling* și participasem chiar la o ședință pe viu.

Povestea lui Anka își are începuturile cu aproximativ patru decenii în urmă. „În anul 1973, mi s-a întâmplat să văd OZN-uri de două ori în aceeași săptămână, de aproape și ziua în amiaza mare, cu martori în ambele ocazii. De fiecare dată, am văzut o navă metalică triunghiulară, de culoare închisă, cu latura de circa zece metri. În fiecare colț sclipa câte o lumină albastruie, iar în centru, una roșie-portocalie. Prima navă era la o depărtare de aproximativ 45 de metri; pe a doua am văzut-o de la numai 20 de metri.”

Anka s-a apucat să citească tot ce a putut găsi despre extraterestri, dar, la acel moment, nu avea habar că avea să transmită mesajele unuia dintre ei.

„În 1983, a continuat el, m-am dus cu un prieten la o ședință de *channeling*. Nu din cauză că m-ar fi fascinat subiectul, ci datorită faptului că el mergea și mi-am zis că ar fi putut fi interesant.”

Ședința i-a stârnit, într-adevăr, interesul, așa că s-a dus și la alte ședințe sau a ascultat înregistrări audio.

„Eram uimit de consecvența și calitatea informațiilor pe diverse teme pe care le auzeam”, spune Darryl. „În cele din urmă, entitatea s-a oferit să învețe, pe oricine voia, cum să devină medium. Asta m-a surprins la început: nu mă gândisem că așa ceva se putea deprinde. M-am înscris totuși la cursul de *channeling* – nu cu intenția de a deveni medium eu însumi, ci, mai curând, pentru a afla mai multe despre procesul prin care această entitate părea capabilă să acceseze tone de informații, pe o diversitate nemărginită de subiecte.

Cam pe la mijlocul cursului, povestește el, lucrurile au devenit *cu adevărat* interesante.

În timpul unei meditații asistate, am recepționat ceea ce părea a fi un mesaj telepatic. Am devenit numaidecât conștient de trei lucruri: mesajul venea de la o conștiință extraterestră pe care o puteam numi „Bashar”, iar nava pe care o văzusem cu zece ani înainte era a lui; cândva, înainte de această viață mă angajasem să-i transmit cuvintele și acum venise momentul să-mi îndeplinesc promisiunea, dacă încă mai eram de acord să o fac.

La început, m-am îndoit de această experiență lăuntrică. Să fi avut oare halucinații? Să fi fost acesta vreun efect secundar al meditației asistate? În timp ce cumpăneam în tăcere aceste posibilități, entitatea care predă cursul și-a dat seama că eu comunicam cu ceva dintr-un alt plan al existenței. M-a îndemnat să am încredere în acel ceva și să învăț să lucrez cu el.

După ce am reflectat o vreme, am hotărât să explorez posibilitatea de a-l lăsa pe acest Bashar să vorbească prin intermediul meu, pentru a vedea ce se întâmplă. Mi-am zis că, chiar dacă nu era cu adevărat o altă entitate, ci doar vreo porțiune misterioasă a propriei mele conștiințe, informația accesată prin acest proces i-ar fi putut ajuta pe oameni să-și schimbe în bine viețile. Oricare ar fi fost sursa, m-am hotărât

să continuu. Din acel moment, din 1983, am transmis public ceea ce a vorbit Bashar, pe o varietate largă de subiecte, mai multor mii de oameni din Statele Unite, dar și din Japonia, Australia, Noua Zeelandă, Canada, Anglia sau Egipt.”

Și iată că venise ora zero, pe care o așteptasem nerăbdător. Momentul în care Bashar avea să vină și să-mi răspundă la întrebări. Pentru toate cele șase interviuri pe care aveam să le realizăm pe parcursul a două luni, era comun faptul că puteam întreba orice doream și, de asemenea, niciuna dintre întrebări nu era cunoscută dinainte.

Darryl s-a așezat pe un scaun simplu de lemn, eu am luat loc în fața lui pe canapea, au fost instalate câteva aparate de filmat, iar Matt și-a pregătit o cameră portabilă de înaltă definiție. Anka și-a scos ochelarii cu rame de sârmă, i-a pus deoparte, și-a trosnit degetele și și-a rotit gâtul de câteva ori. Apoi a închis ochii.

A respirat adânc. Încă o dată. Și încă o dată. Fața a început să-i zvâcnească. Respirația i s-a adâncit, până când a ajuns un șuierat aproape neomenesc. Capul părea să i se fi îngreunat, bărbia i s-a înclinat, căzându-i până la urmă pe piept. Alte ticuri faciale.

Mi-am dat seama că eram foarte emoționat, inima îmi bătea ca un piston stricat. Așa că am încercat, la rândul meu, să mă relaxez respirând adânc, în timp ce Darryl se cufunda în starea de transă.

După aproximativ un minut de respirat intens, capul lui Darryl s-a înălțat subit și o convulsie i-a străbătut întreg corpul. Apoi am auzit o voce bubuitoare: „Bună dimineața în ziua și timpul vostru! Ce mai faceți?”

Energia lui Bashar era atât de puternică și de vibrantă, încât mi-a dat fiori. Încăperea era acum supraîncărcată de energia lui proaspătă. M-am înviorat și am început să-l

bombardez cu întrebări. Nu țineam să știu ce mai face bunica mea moartă, dar mă interesau Marile Lucruri... cum ne creăm experiențele, cum putem manifesta mai bine lucrurile, cum să ne păstrăm sănătatea, ce este Dumnezeu?

De la bun început, a subliniat că suntem răspunzători pentru propriile noastre vieți, *complet* răspunzători, și că nimic nu *ni* se face, ci, mai degrabă, ceea ce se face, se face prin noi.

„Orice vibrație emiți, orice frecvență crezi sau generezi determină în mod profund și absolut experiența care îți este reflectată de propria realitate”, a spus Bashar. „Fiindcă realitatea fizică nu există empiric în afara definiției pe care i-ai dat-o. Până și specialiștii voștri în fizică cuantică au început să descopere asta. Așadar, realitatea fizică este asemenea unei oglinzi.

Ceea ce emani, forma pe care ți-o dai, felul în care te definești și te identifici sunt ceea ce îți reflectă propria realitate, și poți hotărî dacă dorești să reții acea idee și acea frecvență sau dacă dorești să le schimbi.”

Bashar era expansiv, mâinile îi tăiau aerul ca într-o demonstrație de arte marțiale.

„Din perspectiva noastră, dacă vrei să-ți schimbi realitatea, cel mai bine este să intri, în mod conștient, în contact cu propriile convingeri. Află care este convingerea, identific-o și definește-o. După ce ți-ai definit convingerea, poți înțelege, ca mecanism, cum a generat frecvența care a provocat reflexia pe care o percepi. Atunci o poți înlocui cu o convingere pe care o preferi.

Apoi poți să mai crezi, dacă dorești, că noua convingere o va înlocui pe cea veche, la fel de eficient, și va crea realitatea la fel de eficient ca și vechea convingere. Dar, odată ce înlocuiești convingerea, generând astfel noi emoții, noi gânduri și noi comportamente, vei obține o nouă realitate care reflectă aceste idei.”

Voiam detalii concrete și, având în vedere că nimănui nu-i strică niscaiva dolari în plus în cont, l-am întrebat despre bani.

„Noi înțelegem că banul este unul dintre simbolurile abundenței pe planeta voastră și este în regulă”, a spus Bashar. „Puteți avea câți bani vreți. Dar ideea este, de fapt, să relaxați definiția abundenței, pentru că ea nu constă doar în bancnote. Iar atunci deschideți ușile prin care abundența poate intra în toate celelalte forme ale ei. Abundența înseamnă, de fapt, să ai în fiecare clipă ceea ce-ți trebuie, pentru a putea face ce trebuie să faci, atunci când trebuie să faci.

De asemenea, este important să vă cercetați sistemele de convingeri prin care v-ați putea împotrivi ideii de abundență, fiindcă mulți dintre voi aveți, fără să fiți conștienți, convingeri care țin, de fapt, abundența la distanță. De pildă, sunteți crescuți pe planeta voastră cu tot felul de idei contradictorii despre bani. Pe de o parte, «setea de bani este rădăcina tuturor relelor» și, pe de altă parte, «nu ai reușit în viață dacă nu ai o grămadă de bani». Cum să nu fiți derutați când le permiteți acestor două lucruri să coexiste?

Mulți oameni își zic: «Ei bine, nu voi reuși niciodată în viață, dacă nu voi avea mulți bani.» Dar tot ei își zic și că «Voi deveni lacom și rău, dacă voi fi foarte bogat». Mulți nu își permit să devină efectiv bogați din cauză că, pentru ei, e mai important să fie buni decât să fie răi. Așa că, dacă ei asociază ideea de a fi un om rău cu posesia unei averi însemnate; atunci aceasta este o convingere pe care ar trebui să o examineze, pentru că această asociație nu ar trebui să existe. Ideea nu este că trebuie să devii mai bogat decât ești. Ideea este să intri în contact cu ceea ce spui că posezi din abundență. Și dacă ai lipsuri din abundență, vei experimenta o abundență de lipsuri.

Totul se reduce la convingerea de bază. Ce convingere i-ai atașat ideii de abundență, care te împiedică să ai o abundență

așa cum ți-ar plăcea? Aceasta este întrebarea pe care ar trebui să v-o puneți. Găsiți răspunsurile, găsiți convingerile pe care le-ați atașat acestor lucruri și schimbați-le!”

Bashar vorbea ca de la tribună. Aveam să întâlnesc mai târziu alte entități, caracterizate printr-o energie mai iubitoare, mai blajină. Bashar nu se pierdea în amabilități, el mergea drept la miezul lucrurilor. Puteam simți iubire în acest schimb, dar, ceea ce făcea în primul rând Bashar, era să transmită informații și să ne ajute să înțelegem.

I-am aruncat o privire lui Matt, care-l filma pe Darryl/Bashar, absorbit de ceea ce făcea, cumva ușor în transă și el. Eu mă simțeam încă foarte energizat, ca și cum aș fi fost străbătut de un curent electric, din tălpi până în creștet.

Iată în continuare transcrierea convorbirii:

Î: De ce l-ai ales pe Darryl pentru a-ți transmite mesajele?

R: S-a făcut o înțelegere, ca să spun așa, înainte de viața fizică a celui care transmite, în cadrul a ceea ce voi ați numi *suprasufletul* lui, din care fac și eu parte. Facem parte din același suflet. Mă puteți vedea ca pe sinele viitor al lui Darryl și, din punctul de vedere al teoriei reîncarnării, l-aș considera pe Darryl drept sinele meu trecut. Ca să mă exprim în termeni liniari. Din perspectiva voastră spațiu-timp, ideea este că încarnările se petrec una după alta. Dar, din perspectiva noastră, dintr-un târâm cu alte dimensiuni, percepem toate viețile, toate încarnările ca fiind simultane, existând concomitent în același plan. Așa că, eu exist în același timp cu Darryl, chiar dacă din alt punct de vedere se poate spune că el e viața mea trecută și eu sunt viața lui viitoare. Astfel, odată ce coexistăm simultan și facem parte din același suflet, am capacitatea de a comunica cu acest aspect al ființei mele, care este reprezentat de viața fizică a lui Darryl.

Î: Ai avut tu însuși, vreodată, formă umană?

R: Așa cum am spus, bărbatul din fața voastră este una din viețile mele trecute pe Pământ. Dar am și alte vieți, în alte civilizații. Și am formă fizică în propria mea civilizație, dar am avut și câteva vieți umane. Sau, din perspectiva noastră, *am*, simultan, câteva vieți umane.

Î: Deci, Darryl a mai făcut asta? Mă refer la această înțelegere. A mai făcut-o vreodată?

R: Nu a existat un Darryl înaintea acestei vieți. Ideea e că această decizie s-a luat în cadrul suprasufletului din care facem parte amândoi. Și atunci, suprasufletul ne-a creat pe el și pe mine. A proiectat fiecare dintre viețile noastre în realitate fizică, într-o altă dimensiune, într-un alt târâm. Astfel încât să faciliteze comunicarea pe care o numiți *channeling*. Iar noi să putem, din perspectiva noastră, să transmitem idei și informații care vor ajuta civilizația în care s-a născut Darryl, în explorarea spiritualității și dezvoltarea conștiinței.

Î: Se poate spune că tot ce se transmite prin *channeling* are scopul de a ne reaminti ceva ce știm deja?

R: Da. Toți sunteți spirit. Toți sunteți eterni. Toți știți deja toate lucrurile care sunt discutate în așa-numita „trezire New Age”. În cercetarea și explorarea voastră spirituală. Nu sunt informații total noi pentru voi ca spirit, dar, fiind născuți într-o realitate fizică, creând o personalitate fizică, ați uitat, într-o oarecare măsură, cine și ce sunteți cu adevărat. Așa că, întreaga idee de explorare a spiritului și de trezire la niveluri superioare ale conștiinței este exact cum spui, o aducere aminte, o amintire a cine și ce sunteți, pentru a putea experimenta și exprima, în realitatea fizică, aceste idei de frecvență superioară, de nivel superior, de conștiință superioară, și pentru a nu mai uita, așa cum ați uitat vreme de mii de ani.

Î: Și de ce ne-am pus în starea de uitare ?

R: Pentru că este o experiență. Este una dintre experiențele valide, dintre modalitățile valide de a experimenta

realitatea. Și trebuie spus că vă permite să parcurgeți un proces care ar fi imposibil la alte niveluri – la niveluri superioare. Ideea este că, atunci când creați experiența uitării și, totuși, deși uitați, descoperiți ideea de a vă aminti cine sunteți, aceasta dezvoltă și îmbogățește experiența de sine a sufletului și completează experiența globală a tot ce există, redescoperind-o dintr-o nouă perspectivă, dintr-un nou unghi. Este nevoie să uiți ca să poți să-ți amintești, și aceasta este o experiență validă în cadrul creației.

Î: În uitarea noastră este adesea durere și nefericire.

R: Da.

Î: De ce am vrea să ne punem într-o asemenea situație?

R: Nu este necesar să vă puneți în această situație. Dar este, într-o oarecare măsură, parte integrantă a experienței de a te simți cumva deconectat de la adevăratul tău sine. Ideea este să învățați că nu trebuie să faceți asta, dar trebuie să aveți și perspectiva de a o fi făcut, pentru a căpăta experiența cunoașterii faptului că nu trebuie neapărat s-o faceți. S-o spun cu cuvinte mai simple. Trebuie să ai experiența întunericului, pentru a înțelege că există lumină. Fără polaritate, nu există integrare a polarității.

Încă o dată, din perspectiva a Tot Ceea ce Este, din perspectiva creației înseși, este doar o cale validă de a experimenta o parte a sinelui. Deci, va conține polaritate și experiențe ale polarității, pentru a experimenta reunirea cu sinele într-un mod integrat.

Î: Și atunci, dacă cineva se îmbolnăvește de cancer, înseamnă că a vrut, la un anumit nivel, să aibă acea experiență?

R: Nu neapărat personalitatea fizică este cea care vrea să aibă acea experiență. Dar ideea că ești victima unei situații care a scăpat de sub control poate fi parte integrantă a sistemelor de credințe pe care le-ai adoptat, a ideilor și definițiilor pe care le-ai îmbrățișat. Ideea este să înveți că nu

R: Așa cum am spus, bărbatul din fața voastră este una din viețile mele trecute pe Pământ. Dar am și alte vieți, în alte civilizații. Și am formă fizică în propria mea civilizație, dar am avut și câteva vieți umane. Sau, din perspectiva noastră, am, simultan, câteva vieți umane.

Î: Deci, Darryl a mai făcut asta? Mă refer la această înțelegere. A mai făcut-o vreodată?

R: Nu a existat un Darryl înaintea acestei vieți. Ideea e că această decizie s-a luat în cadrul suprasufletului din care facem parte amândoi. Și atunci, suprasufletul ne-a creat pe el și pe mine. A proiectat fiecare dintre viețile noastre în realitate fizică, într-o altă dimensiune, într-un alt tărâm. Astfel încât să faciliteze comunicarea pe care o numiți *channeling*. Iar noi să putem, din perspectiva noastră, să transmitem idei și informații care vor ajuta civilizația în care s-a născut Darryl, în explorarea spiritualității și dezvoltarea conștiinței.

Î: Se poate spune că tot ce se transmite prin *channeling* are scopul de a ne reaminti ceva ce știm deja?

R: Da. Toți sunteți spirit. Toți sunteți eterni. Toți știți deja toate lucrurile care sunt discutate în așa-numita „trezire New Age”. În cercetarea și explorarea voastră spirituală. Nu sunt informații total noi pentru voi ca spirit, dar, fiind născuți într-o realitate fizică, creând o personalitate fizică, ați uitat, într-o oarecare măsură, cine și ce sunteți cu adevărat. Așa că, întreaga idee de explorare a spiritului și de trezire la niveluri superioare ale conștiinței este exact cum spui, o aducere aminte, o amintire a cine și ce sunteți, pentru a putea experimenta și exprima, în realitatea fizică, aceste idei de frecvență superioară, de nivel superior, de conștiință superioară, și pentru a nu mai uita, așa cum ați uitat vreme de mii de ani.

Î: Și de ce ne-am pus în starea de uitare ?

R: Pentru că este o experiență. Este una dintre experiențele valide, dintre modalitățile valide de a experimenta

realitatea. Și trebuie spus că vă permite să parcurgeți un proces care ar fi imposibil la alte niveluri – la niveluri superioare. Ideea este că, atunci când creați experiența uitării și, totuși, deși uitați, descoperiți ideea de a vă aminti cine sunteți, aceasta dezvoltă și îmbogățește experiența de sine a sufletului și completează experiența globală a tot ce există, redescoperind-o dintr-o nouă perspectivă, dintr-un nou unghi. Este nevoie să uiți ca să poți să-ți amintești, și aceasta este o experiență validă în cadrul creației.

Î: În uitarea noastră este adesea durere și nefericire.

R: Da.

Î: De ce am vrea să ne punem într-o asemenea situație?

R: Nu este necesar să vă puneți în această situație. Dar este, într-o oarecare măsură, parte integrantă a experienței de a te simți cumva deconectat de la adevărul tău sine. Ideea este să învățați că nu trebuie să faceți asta, dar trebuie să aveți și perspectiva de a o fi făcut, pentru a căpăta experiența cunoașterii faptului că nu trebuie neapărat s-o faceți. S-o spun cu cuvinte mai simple. Trebuie să ai experiența întunericului, pentru a înțelege că există lumină. Fără polaritate, nu există integrare a polarității.

Încă o dată, din perspectiva a Tot Ceea ce Este, din perspectiva creației înseși, este doar o cale validă de a experimenta o parte a sinelui. Deci, va conține polaritate și experiențe ale polarității, pentru a experimenta reunirea cu sinele într-un mod integrat.

Î: Și atunci, dacă cineva se îmbolnăvește de cancer, înseamnă că a vrut, la un anumit nivel, să aibă acea experiență?

R: Nu neapărat personalitatea fizică este cea care vrea să aibă acea experiență. Dar ideea că ești victima unei situații care a scăpat de sub control poate fi parte integrantă a sistemelor de credințe pe care le-ai adoptat, a ideilor și definițiilor pe care le-ai îmbrățișat. Ideea este să înveți că nu

ești victimă și că, de fapt, poți crea altceva. Că poți prefăce ideea, experiența, în altceva, sau că poți învăța din ea într-un mod pozitiv. Mai este de reținut și că, indiferent de ceea ce i se întâmplă personalității fizice, spiritul, ființa, conștiința este eternă și infinită și are capacitatea de a trăi oricâte lucruri vrea.

Și, chiar dacă poate experimenta, pentru o vreme, ideea de ceva care provoacă durere și suferință, este o experiență temporară, de care sufletul poate, totuși, profita. Eu nu spun în niciun fel că durerea trebuie trăită. Spun doar că ea face parte din definiția realității pe care ai ales s-o trăiești, realitatea fizică spațiu-timp. Asemenea lucruri sunt posibile în acea experiență, dar important este să înveți din ea că, de fapt, nu este nevoie să suferi. Că poți să-ți amintești că tu îți creezi viața și că nu trebuie să fii victima convingerilor sau a definițiilor care spun că ești într-o situație în care nu mai e nimic de făcut. Aceasta este întreaga idee. Că poți găsi lumina și crea lumina, chiar dacă vii din uitare și din întuneric. Asta îți arată cât ești de puternic ca ființă, ca și conștiință, ca spirit.

Î: Se vorbește mult în ultima vreme despre Legea Atracției.

R: Da. Este ceea ce noi numim *Legea a treia*.

Î: Poți să o descrii și să explici cum funcționează?

R: O voi pune în contextul celor patru legi care, în viziunea noastră, controlează tot ce este legat de creație. După noi, există numai patru legi care permit trăirea a orice, crearea a orice. Prima lege este, pur și simplu, că exiști. Asta nu se va schimba niciodată. Forma se poate schimba, dar faptul că exiști nu se va schimba niciodată. Existența nu devine non-existență, deoarece non-existența este plină deja de lucrurile care nu vor exista niciodată și nu mai există loc în non-existență pentru lucrurile care există. Existența este singura calitate pe care o are existența. A fi. Nu există a nu fi.

Prin urmare, prima lege este: exiști și întotdeauna vei